

LAUDÁCIÓ

A MAGYAR NÉPI GYÓGYÁSZAT

MAGYAR ÖRÖKSÉG CÍMMEL VALÓ DÍJAZÁSÁNAK ALKALMÁBÓL

„Részegség ellen: A fecskét aszald meg, és törd porrá, igyad meg, nem árt a bor, akár mennyit igyál!”

Hogy a Pannonhalmi Főapátság évezredes iratai közt fellelt receptúra szerzője kipróbálta e az imént ismertetett praktikát, nem tudhatjuk. Kétségtelen azonban, hogy az ősi feljegyzések között nem csupán betegségek, fájdalmas bántalmak kezelésére szolgáló gyógyszerek elkészítésére, de az életet boldogabbá tevő, örömeinkre szolgáló gyógynövény készítmények összeállítására is bőven találunk máig használható példákat.

A kétségkívül inkább a hiedelmek közé sorolható feljegyzések mellett a Magyar Népi Gyógyászat kincsestárában számtalan olyan receptúrát is találunk, melyek a mai kor embere számára is használhatóak. Az elmúlt évezredek tudós füvesemberei bizonyára egy huncut mosollyal kísérve simítottak volna végig szakállukon, mikor a középkori teakeverékek XXI. századi laboranalízise hatóanyag és komponens szinten is bebizonyította, hogy a sok évszázados tapasztalati tudás alapján összeállított keverékek valóban alkalmasak az általuk jelzett betegségek gyógyítására.

Amikor napjaink természettől elszakadt embere a Magyar Népi Gyógyászat gazdag tárházából próbál gyógyírt választani, a kuruzslás és a valódi gyógyítás közt feszülő útvesztőben való eligazodásban nagy segítséget jelenthetnek azok a tudó emberek, akik nem csupán őrzik, de gyakorolják is a tudást.

A Magyar Népi Gyógyászat kincsestárának minden ma élő és egykor volt őrzőinek nevében (tevékenykedjenek bár a jelenlegi határainkon belül vagy éppen azon túl) most két olyan ismert és elismert tudó ember veheti át ezt a díjat, akik személyükkel minden kétséget kizáróan hitelesen képviselhetik a világban a Magyar Népi Gyógyászatot.

Gyuri bácsi több mint fél évszázada gyűjti a Bükk gyógynövényeit, és elődeinek megőrzött tudását alkalmazva több száz éves népi-gyógyászati receptúrákat ad át sikerrel a jelenkornak, az utódoknak. De ami talán még ennél is fontosabb, tudása és példája számtalan embert indított arra, hogy elméleti ismereteinek elmélyítését követően gyakorlati szinten is alkalmazza a természetes gyógymódokat. Ahogyan

valahol találóan fogalmazva olvashatjuk, „Szabó György olyan ember, aki fénnyel, meleggel, jóakarattal és örömmel tölti meg világunkat.” Nagy szükség van rá!

Macalik Ernőt Székelyföld egyik legnagyobb gyógynövényes szakembereként tartjuk számon, ahogyan Böjte Csaba testvér is szeretettel mondta egyszer: „*kezei sok szenvedésre adtak, adnak gyógyírt, gyógyulást!*” S bár mondják, hogy a székely ember hallgatag, nagy szerencsénkre tudását iskolák katedráin is mások javára fordítja, tovább örökítve a magyar, ezen belül pedig az erdélyi népi gyógyászat kincseit. Külön öröm, hogy bár személyesen egymást nem ismerjük, a gyógynövények mellett a fényképezés szeretete és művelése is összeköt bennünket!

A Magyar Népi Gyógyászat e két képviselője mellett természetesen számos további mester is állhatna most itt előttünk, akik a maguk kisebb vagy nagyobb közösségében őrzik a régi tudást és tanácsaikkal segítik a köröttük élőket. Említhetném akár az óbudai hegyvidéken egykor élt Tóni bácsit, vagy a szélesebb körben is ismert Lajos atyát, de akár Édesanyámat is, akinek az „*egészséges gyerek*” névre keresztelt gyógytea keverékét az egész család kortól függetlenül a mai napig használja.

Az egykori és a velünk élő tudó emberek közt számtalan különbség lehet, ugyanakkor összeköti őket a magyar népi gyógyászat múltban összegyűjtött tudáskincsével szemben tanúsított tisztelet, de közös bennük az a mértékletes szerénység és a bizalom is, mellyel a gyógynövények felé fordulnak. A mértékletességről Szent Benedek a Regula 40. fejezetében a következőképp rendelkezik: „Kinek-kinek saját ajándéka van Istentől, az egyiknek így, a másiknak meg amúgy. Éppen ezért némi töprengéssel rendelkezünk mások táplálkozásának mértékéről. Mégis, ha tekintetbe vesszük az erőtlenek gyöngeségét, azt tartjuk, hogy minden egyesnek elég lesz napjában egy hemina bor.” De hogy mennyi is egy hemina? Nos, ahogyan mifelénk Pannonhalmán mondják, legyen szó bár borról vagy éppen gyógynövényekről, hát éppen annyi, amennyi még közelebb visz Istenhez, de Tőle azonban éppen el nem távolít.

Isten éltesse a díjat átvevőket, valamint mindazon tudó embereket, akik tudásukkal és munkájukkal hozzájárultak a Magyar Népi Gyógyászat kincses-tárának gazdagításához!

Dr. Pottyondy Ákos